

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

T. M. T.,

zastoupený Mgr. Naďou Smetanovou,
advokátkou se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1

proti
žalované

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
se sídlem Nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2020, č.j. MV-50699-4/SO-2020

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 22. 4. 2020, č.j. MV-50699-4/SO-2020, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23. 1. 2020, č.j. OAM-12177-28/PP-2018, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15.342,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 22. 4. 2020, č.j. MV-50699-4/SO-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo o odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23. 1. 2020, č.j. OAM-12177-28/PP-2018 (dále také „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) rozhodnuto tak, že se odvolání zamítá a rozhodnutí správního orgánu I. stupně se potvrzuje.
2. Žalobce podal dne 18. 7. 2018 žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území České republiky dle § 87b zákona o pobytu cizinců jako manžel občana ČR, paní T. C., nar. X. Tato žádost žalobce byla zamítnuta dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť správní orgán shledal, že je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
3. Existenci tohoto důvodného nebezpečí správní orgán I. stupně odůvodnil skutečností, že žalobce byl odsouzen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2014, č.j. 43 T 4/2010, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 10. 2015, č.j. 11 To 65/2015 pro úmyslný trestný čin na úseku drogové kriminality dle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 4 písm. c) tr. zákoníku, za což mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce 5 let. Žalobce se tohoto trestného činu dopustil tím, že spolu s dalšími třemi obžalovanými a jedním odsouzeným v jiném státě, v době nejméně od 4. 9. 2009 do 5. 9. 2009 ve skupině čítající blíže neurčený počet osob přesahujících počet tří, působící na území České republiky a Spolkové republiky Německo, zorganizovali v rozporu s ustanovením § 20 odst. 1 zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, vývoz 13 555 g omamné látky konopí o průměrné koncentraci 7,4 % tetrahydrocannabinolu z České republiky do Spolkové republiky Německo, přičemž tohoto jednání se dopustili s vědomím, že konopí je omamná látka, se kterou nezákonně nakládají a je určena pro vývoz do Spolkové republiky Německo, s tím, že byli srozuměni, že se tohoto jednání dopouštějí jako členové organizované skupiny působící ve více státech.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobce je přesvědčen o tom, že správní orgány obou stupňů založily svá rozhodnutí **na druhové závažnosti předchozího trestněprávního jednání žalobce**, aniž by se řádně vypořádaly s otázkou, zda nyní osobní chování žalobce představuje **skutečné, aktuální a dostatečné závažné ohrožení** některého ze základních zájmů společnosti.
5. Žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítal, že trestnou činnost spáchal v roce 2009, a ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí od spáchání trestného činu uplynulo více než 10 a půl roku. Za tuto dobu se žalobce žádného dalšího protiprávního jednání nedopustil. Skutek, pro který byl odsouzen, byl v jeho životě jediným jeho trestněprávním jednáním a z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn, což rovněž vypovídá o jeho nápravě a nízkém riziku případné recidivy. Souhrn těchto okolností případu žalobce vyvrací tezi, že by snad jeho osobní chování, nyní nebo v budoucnosti, představovalo skutečné a aktuální ohrožení jakéhokoliv základního zájmu společnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

6. Žalobce má dále za to, že jedním z důvodů, pro které má žalovaná za to, že u žalobce je dáno důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku, je jeho vietnamská národnost. Takové závěry však lze označit za rasistické, nadto naznačující kolektivní vinu.
7. K samotné trestné činnosti, a to aniž by ji chtěl žalobce jakkoliv bagatelizovat, žalobce uvedl, že nebyl organizátorem této trestné činnosti. Jak sama žalovaná popisuje v napadeném rozhodnutí, žalobce se měl předmětného trestného činu dopustit tím, že *„...přinesl do bydlíště další obžalované malý balíček, následně naplněnou černou tašku, když poté kurýr s dalším obžalovaným vyšel z domu, tito nastoupili do automobilu, načech oba z místa odjeli, když byl následně kurýr dne 5. 9. 2009 zadržen na hraničním přechodu...“* Z obou trestních rozsudků vyplývá, že žalobce byl toliko „pěšák“, a tedy jeho postavení v rámci organizované zločinecké skupiny závažnost spáchaného trestného činu zvyšovat nemůže. Tomu ostatně také odpovídá výše trestu, jenž byl žalobci uložen pod dolní hranicí trestní sazby. Závěry žalované, že výše uvedené skutečnosti zvyšují nebezpečí budoucího narušení veřejného pořádku, nevychází ze spisového materiálu a podkladů rozhodnutí, ale ze svých domněnek.
8. Rovněž není pravdou, že žalobce většinu posuzované doby strávil ve výkonu trestu odnětí svobody. V potvrzení Vězeňské služby ČR ze dne 23. 9. 2019 je uvedeno, že žalobce trest vykonával od 15. 2. 2016 do 19. 6. 2018. Ke spáchání trestného činu došlo v roce 2009 a ve výkonu trestu odnětí svobody žalobce strávil 2 roky, 4 měsíce a 4 dny, že po převážnou část doby od spáchání předmětného protiprávního jednání tak byl na svobodě. Jinak řečeno, z oněch 10 a půl roku počítaných od spáchání trestného činu do vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl žalobce na svobodě více než 8 let. Nelze tedy přisvědčit závěru žalované, že žalobce neměl příležitost páchat trestnou činnost v důsledku výkonu trestu odnětí svobody, kde se nemohl chovat „přirozeně.“
9. Pokud žalovaná sice poukazuje na rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2019, č.j. 8 Azs 369/2018-40, ale sama se touto judikaturou při vydání rozhodnutí neřídila, ačkoliv je v ní uvedené, že posouzení resocializace cizince by bylo namísto například tehdy, jednalo-li by se o cizince, který veřejný pořádek narušil před značnou dobou a od té doby vedl řádný život. Výše uvedené je bez dalšího případem žalobce. K jeho jedinému trestněprávnímu jednání došlo v roce 2009 a od této doby vede řádný život, přičemž ve výkonu trestu odnětí svobody nebyl ani 2 a půl roku.
10. Žalobce naopak nepovažuje za případný odkaz na rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2018, č.j. 5 Azs 194/2017-22, ze kterého vyplývá, že v dané věci byl stěžovatel opakovaně odsouzen za trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů. Stejně platí o rozsudku NSS ze dne 14. 3. 2017, č.j. 5 Azs 274/2016-42, kdy stěžovateli v této věci byl uložen trest odnětí svobody v trvání 12 let, stěžovatel převážnou část doby od spáchání trestného činu skutečně strávil ve vazbě nebo výkonu trestu odnětí svobody, a nadto v České republice na rozdíl od žalobce neměl rodinné zázemí.
11. Žalovaná v neposlední řadě na str. 12 napadeného rozhodnutí poukazuje na rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 Azs 251/2016 – 46, v němž je NSS opětovně hodnocena trestná činnost jiné osoby, která byla odsouzena celkem čtyřikrát, třikrát se jednalo o násilnou trestnou činnost, v posledním případě pak o zvlášť závažnou a úmyslnou trestnou činnost, za kterou jí byl v roce 2006 uložen trest odnětí svobody v délce trvání osmi let.
12. Žalobce dále konstatoval, že z žalovanou citovaných výňatků vyplývá, že žalovaná nečiní rozdíl mezi tím, zda byl cizinec odsouzen 1x nebo opakovaně, ani jaký citelný trest mu byl uložen, ale je ztotožněna se závěrem, že pokud došlo ke spáchání jakékoliv trestného činu,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

je obava ze závažného narušení veřejného pořádku v budoucnosti „ložená.“ Zákon o pobytu cizinců, směrnice ani judikatura Nejvyššího správního soudu nebo Evropského soudu pro lidská práva ale z takové konstrukce nevycházejí.

13. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí dále zabývala odvolací námitkou žalobce týkající se nepřipadnosti rozsudku K. a H. F. velkého senátu Soudního dvora ze dne 17. 4. 2018. Právní závěry velkého senátu poskytují vodítka, jakým způsobem mají být ustanovení směrnice soudy členských států vykládána a aplikována, aniž by bylo ve věcech meritorně rozhodnuto. Žalobce dále poukázal na to, že skutkové okolnosti nejsou jeho případu nikterak podobné. Ve věci C-424/16 italského státního příslušníka má být nejvyšším správním soudem Spojeného království rozhodnuto o důvodnosti uložení vyhoštění z této země pro předchozí trestnou činnost: vražda, resp. zabití, následné nedovolené držení bodné zbraně a ublížení na zdraví, a následné vloupání a krádež. V tomto případě se tedy jednalo o opakovanou trestnou činnost, nadto druhově značně závažnější, než je tomu u účastníka řízení. I přesto z rozsudku velkého senátu plyne závěr, že nejvyšší soud Spojeného království se bude muset zabývat mírou integrace tohoto italského státního příslušníka do tamější společnosti a jeho vazbami na hostitelskou zemi.
14. Žalovaná k této námitce žalobce uvedla, že odkaz správního orgánu I. stupně na rozsudek je v mezích správního uvážení, a opětovně konstatovala, že žalobce se dopustil trestné činnosti v podobě nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, přičemž toto jednání považuje za akutní a závažné ohrožení zájmů české společnosti. Žalobce nemá za to, že vražda, resp. zabití, ublížení na zdraví, nedovolené ozbrojování a vloupání jsou druhově méně závažnými jednáními. Také se nemůže ztotožnit s postupem, kdy správní orgán z rozsudku prezentuje závěry, jež z takového rozsudku nevyplývají. Žalovaná v napadeném rozhodnutí veškeré odvolací námitky označuje za nedůvodné, a to aniž by se s nimi řádně vypořádala.
15. Nadto žalovaná v napadeném rozhodnutí na vícero místech reflektuje **skutečnosti, které se případu žalobce nikterak netýkají**, resp. ze spisového materiálu vůbec nevyplývají. Např.: na str. 13 napadeného rozhodnutí žalovaná uvádí, že dopad rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce koresponduje s četností a druhem jeho protiprávního jednání. Stejný závěr pak opakuje na str. 19 napadeného rozhodnutí. Je přitom zřejmé, že žalobce byl odsouzen jednou a o četnosti trestné činnosti tak nelze uvažovat. Na str. 13 žalovaná uvádí, že žalobci není zakázán styk s nezletilou dcerou či s jeho dospělými dětmi. Žalobce žádné zletilé děti nemá, má jedinou dceru, M. T. Na str. 15 žalovaná uvádí, že výkon trestu odnětí svobody narušil vztah s nezletilou dcerou výraznějším způsobem, než tak učiní napadené rozhodnutí. Dcera žalobce se ale narodila bezmála rok a půl poté, co byl žalobce z výkonu trestu propuštěn. Výkon trestu se jí tak nikterak nedotkl. První odloučení od dcery a narušení vztahu s ní má vyvolat právě napadené rozhodnutí.
16. Výše označené nepřesnosti a zmatečnosti napadeného rozhodnutí podporují přesvědčení žalobce, že se žalovaná ani správní orgán I. stupně konkrétními okolnostmi případu žalobce řádně nezabývaly a pro oba správní orgány byla relevantní toliko skutečnost, že žalobce byl v minulosti odsouzen a dále druhová závažnost spáchaného trestného činu. S ohledem na shora uvedené žalobce nesouhlasí s právním posouzením jeho věci, kdy nemá za to, že je dáno důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
17. Pokud žalovaná uvádí, že nápravu bude možno u žalobce konstatovat až poté, co mu uplyne zkušební doba podmíněného propuštění, žalobce uvádí, že již z opomenutých okolností případu je zřejmá náprava žalobce a nepravděpodobnost jeho recidivy. Tyto Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

okolnosti žalobce spatřuje ve skutečnosti, že mu byl uložen trest pod dolní hranicí trestní sazby, kdy trestní sazba začínala na hranici 8 let. Dále ve skutečnosti, že žalobce byl usnesením Okresního soudu v Sokolově ze dne 19.6.2018, č.j. 35 PP 125/2018 z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn, což rozhodně není pravidlem, ale spíše výjimkou. Proti tomuto usnesení nepodal stížnost ani státní zástupce. Žalobci byla stanovena zkušební doba v délce 4 let, tedy v samé polovině zákonem stanovené zkušební doby. Plynutí zkušební doby podmíněného odsouzení ale nikterak nezakládá důvodnost obav, že podmíněně propuštěný se bude protiprávního jednání dopouštět. Pokud by totiž takové obavy v době podmíněného propuštění panovaly, bez dalšího by vedly k zamítavému rozhodnutí o podmíněném propuštění.

18. Žalobce ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně dále namítal **nepřiměřenost dopadů rozhodnutí na jeho soukromý a rodinný život**. Tyto dopady spatřoval ve dvou hlavních sférách: jeho rodinného života s manželkou a dcerou, a v délce pobytu v České republice převyšující 20 let, se kterou je spojena snížená schopnost reintegrace v zemi původu.
19. Judikatura Nejvyššího správního soudu (např. také žalovanou citovaný rozsudek ze dne 12.10.2016, č.j. 1 Azs 251/2016-46) a Evropského soudu pro lidská práva se opakovaně přiměřeností dopadů zabývala. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí v cizineckých věcech mají být brány v potaz zejména následující faktory (citace z výše označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu): „(1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince.“
20. Správní orgán I. stupně se výše uvedenými faktory nikterak nezabýval. Uvedl toliko, že dopad do rodinného a soukromého života ospravedlňuje jeho nezákonné trestní jednání. Žalobce ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítal nepřezkoumatelnost této části prvostupňového rozhodnutí, ale také tato námitka byla žalovanou posouzena jako nedůvodná.
21. Dle žalobce jsou dopady rozhodnutí ze strany žalované bagatelizovány, zejména když žalovaná uvádí, že žalobci „pouze“ nebylo uděleno pobytové oprávnění. Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobce na území České republiky žije od roku 1998, takže se v jeho případě nejedná o „pouhé“ neudělení pobytového oprávnění, ale ukončení života tak jak mu byl znám v posledních 22 letech, a žalobce poukazoval na ztížené možnosti reintegrace v zemi původu, když tuto zemi opustil ve věku 22 let, ztratil veškeré kontakty a jeho jediná rodina žije v České republice.
22. Ve smyslu výše citovaných kritérií posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí měla žalovaná vyhodnotit, že (1) žalobce porušil veřejný pořádek tím, že spáchal trestný čin, (2) v České republice ale ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí žil po dobu delší 21 let, (3) od porušení veřejného pořádku ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí uplynula doba Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

delší 10 let, (4) rodina žalobce žije v České republice, a rodinní příslušníci jsou státními občany České republiky, rodina je zcela funkční a harmonická, (5) žalobce má nezletilou dceru, (6) žalobce bude pouze těžce nacházet pracovní uplatnění v zemi původu, neboť mu tamní poměry jsou již cizí a nemá tam žádné zázemí, toto přirozeně ovlivní jeho schopnost žít nejenom sebe, ale také plnit ve vztahu k nezletilé dceři vyživovací povinnost, (7) žalobce má v České republice rodinu a přátele a mluví česky, (8) žalobce se v minulosti nedopustil porušení imigračních pravidel, (9) žalobce je v produktivním věku a jeho zdravotní stav je uspokojivý.

23. Takové posouzení přiměřenosti dopadů nepovažuje žalobce za řádné. Žalobce uváděl zcela konkrétní okolnosti, které mu brání v návratu do země původu. Namítal, že dojde k odloučení od jeho manželky a dcery, poukazoval na Úmluvu o právech dítěte a také zdůrazňoval, že reintegrace v zemi původu je takřka nemožná. Rovněž uváděl, že manželka žalobce je Češkou, má zde celou svoji nukleární rodinu, vystudovala v České republice vysokou školu a má zde dobré zaměstnání (byť je v současné době na mateřské dovolené). Již z těchto tvrzení žalobce je zřejmé, že přesídlení celé rodiny do Vietnamu není možné. Za účelem prokázání těchto skutečností žalobce navrhoval, aby správní orgán I. stupně provedl výslech jeho manželky, která mohla podrobně objasnit, jaké dopady má napadené rozhodnutí na život její a celé rodiny. Správní orgán I. stupně tento důkaz neprovedl a žalovaná odvolací námitku odmítla s tím, že tato skutečnost není důvodem zamítnutí žádosti.
24. Žalobce v neposlední řadě namítá, že napadené rozhodnutí je rozporné s mezinárodními závazky České republiky, a to minimálně v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvou o právech dítěte.
25. Zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu povede k oddělení žalobce od jeho nezletilé dcery. Žalobce a jeho manželka mají harmonické a spokojené manželství, a v tomto prostředí vychovávají svoji dceru. Je také zcela zřejmé, že oddělení žalobce od nezletilé dcery nemůže být nikterak k jejímu prospěchu. Dále je zcela zřejmé, že pokud žalobce bude muset Českou republiku opustit a vycestovat do země původu, nebude schopen ve vztahu k nezletilé plnit vyživovací povinnost, jež by byla přiměřená poměrům v České republice. Mzdy jsou ve Vietnamu řádově nižší, než je tomu v České republice, přičemž žalobce nemá nikterak jisté, že by se mu v zemi, kde nežil po dobu delší 21 let, vůbec povedlo pracovní uplatnit. Z tohoto důvodu je také vyloučeno, že by manželka mohla žalobce do Vietnamu následovat.
26. Žalobce rozpor s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod spatřuje minimálně v tom, že uložení přijatého opatření v podobě napadeného rozhodnutí není v jeho případě nezbytné. Ve smyslu čl. 8 odst. 2 této Úmluvy platí, že do práva na respektování soukromého a rodinného života lze zasáhnout pouze, pokud je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Žalobce se však protiprávního jednání dopustil před více než 10 lety, a po celou dobu od spáchání tohoto protiprávního jednání žije v České republice řádným životem, proto nemůže být nyní zásah do jeho soukromého a rodinného života nezbytným opatřením.
27. Závěrem žalobce uvedl, že si je plně vědomý skutečnosti, že se dopustil spáchání trestného činu, a že závažným způsobem narušil veřejný pořádek. K tomuto narušení ale došlo v roce 2009 a od této doby žalobce vede řádný život. Po převážnou část této doby byl žalobce na svobodě a jakéhokoliv dalšího protiprávního jednání se nedopustil. Jeho osobní Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

chování tak nemůže představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné narušení veřejného pořádku. Žalobce nadto v České republice žije po dobu delší 21 let a má zde manželku a nezletilou dceru.

28. Žalovaná s odkazem na odůvodnění svého rozhodnutí č. j. MV-50699-4/SO-2020 ze dne 22. 4. 2020, ve kterém se se stejnými námitkami žalobce již vypořádala, navrhla žalobu zamítnout.
29. Jednání žalobce, byť se jej dopustil v minulosti, s ohledem na rozsah, propracovanost v rámci organizované skupiny, zejména pak samotné postavení žalobce v rámci skupiny, zakládá důvodnost závažného narušení veřejného pořádku žalobcem i do budoucna a uvedenou hrozbu nelze označit jinak než za akutní a závažné ohrožení zájmů chráněných zákonem. Na uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že se žalobce svého jednání dopustil v roce 2009, pravomocně odsouzen za něj byl v roce 2015 a po podmíněném propuštění se dalšího protiprávního jednání nedopustil. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2018, č. j. 5 Azs 194/2017 – 22, má za to, že žalobce se totiž nemůže v uvedeném směru odvolávat ani na současné vedení řádného života, resp. nepáchání trestné činnosti za situace, v níž mu v tom bylo zabráněno trestem odnětí svobody a to s ohledem na jeho v jeho trestní věci, přičemž společenskou nebezpečnost jeho trestné činnosti lze považovat za velmi vysokou a významně ohrožující zájmy společnosti. Dosavadní a současný život žalobce tak nedávají do budoucna dostatečné záruky pro to, aby stěžovatel na území České republiky vedl spořádaný život neohrožující důležité zájmy celé společnosti.
30. Žalobce byl z výkonu trestu odnětí svobody propuštěn na svobodu dne 19. 6. 2018, a navíc, mu byla stanovena zkušební doba v délce 4 let, která uplyne až dne 19. 6. 2022. Žalobce tak na svobodě pobýval necelé dva roky, tj. ani polovinu z vyměřené zkušební doby. Přestože žalovaná nezjistila, že by se žalobce za dobu pobytu na svobodě dopustil dalšího protiprávního jednání, není možné konstatovat, že vymizela hrozba závažného narušení veřejného pořádku, viz rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2019, č. j. 8 Azs 369/2018 – 40, ve kterém je uvedeno: *„Správní orgány ani městský soud neměly důvod zabývat se tím, co bylo příčinou změny stěžovatelova chování. Posouzení resocializace cizince by bylo namísto například tehdy, jednalo-li by se o cizince, který veřejný pořádek narušil před značnou dobou a od té doby vedl řádný život.“*
31. Spisový materiál a výroční zpráva Národní protidrogové centrály však prokazují, že žalobce nebyl pouhým pěšákem, a to s ohledem na množství drog, jež prokazatelně distribuoval. Zlehčuje-li žalobce své protiprávní jednání, nelze se relevantně domnívat, že by si uvědomil závažnost svého jednání, a že by hrozba závažného narušení veřejného pořádku nebyla již aktuální, naopak, tato hrozba vyplývá z osobního jednání žalobce, který se dopustil závažného trestného činu. Žalovaná dále s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 11 A 124/2017, uvedla, že z trestních rozsudků vyplývá, že se žalobce dopustil jednoho z nejtěžších druhů trestné činnosti s plošným negativním dopadem na celou společnost - prodeje drog jako člen organizované skupiny působící na území České republiky a Německa. Prodej drog na sebe váže majetkovou trestnou činnost toxikomanů, kteří se touto činností snaží obstarat finance právě na nákup drog. Žalobce tuto trestnou činnost páchal v úmyslu přímém, věděl, co a proč dělá, a páchal ji jednoznačně ze zjištěných důvodů, tj. s motivací finančního zisku.
32. Žalovaná je přesvědčena, že z postupu soudu lze dovodit, že zde určitá míra hrozby závažného narušení veřejného pořádku byla připuštěna, a to z důvodu, že soud stanovil žalobci dohled v délce 4 let, přičemž podle § 89 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb. se jedná o více než polovinu maximální doby, na kterou může být dohled v případě podmíněného Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

propuštění po spáchání zločinu stanoven. Dále soud uložil žalobci nad rámec povinností uvedených v § 49 – 51 zákona č. 40/2009 Sb. přiměřená omezení a přiměřené povinnosti směřující k tomu, aby vedl řádný život.

33. Ohledně námitky žalobce, že je třeba zohlednit jeho osobní chování, s tím, že k protiprávnímu jednání došlo před více než 10 lety a v jeho případě nebyly řádně posouzeny jednotlivé okolnosti jeho případu, Komise odkázala na rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016 – 42, ve kterém Nejvyšší správní soud vycházel z obdobných skutkových okolností jako v projednávaném případě, kdy se jednalo o cizince, který byl odsouzen pro trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů na 11 let odnětí svobody, v červnu roku 2014 byl podmíněně propuštěn na svobodu a v lednu roku 2016 bylo vydáno zamítavé rozhodnutí Komise. Z judikatury NSS je zřejmé, že žalobcem strávená doba na svobodě po jeho podmíněném propuštění nemůže být považována za dobu, která postačuje k prokázání, že již neexistuje důvodná hrozba, že závažným způsobem naruší veřejný pořádek. Na základě osobního jednání žalobce v minulosti tak lze dospět k závěru, že je zde z jeho strany aktuální hrozba v podobě závažného narušení veřejného pořádku. Povinností správního orgánu I. stupně i odvolacího orgánu nebylo vysvětlovat, kdy tato hrozba pomine, ale pouze zhodnotit, zda tu je či není, přičemž tato povinnost byla bezesporu splněna.
34. Co se týče námitky žalobce týkající se jeho dcery, žalovaná odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 1. 2020, č. j. 30 A 185/2018 – 44 a zdůraznila, že žalobce žádným způsobem netvrdil, jaký důsledek bude mít zamítavé rozhodnutí na různé oblasti jeho života (např. zda a z jakého důvodu dojde k zpretrhání jeho vztahu s dcerou, jakým způsobem povinnost vycestovat z území zasáhne do jeho života a života jeho nezl. dcery, např. i s ohledem na ekonomické dopady). Proto nemohla podrobněji vypořádat v rámci žalovaného rozhodnutí přiměřenost dopadů do života žalobce a jeho vztahu s nezl. dcerou, neboť ten relevantní skutečnosti nijak neprokázal.
35. Žalovaná s odkazem na uvedené odmítá i námitku žalobce, že měl být proveden výslech jeho manželky za účelem zjištění, jaké dopady má napadené rozhodnutí na život její i celé rodiny. V projednávaném případě je z rozsudků soudů, učiněných v rámci trestního řízení, a z výpisu a opisu z rejstříku trestů zcela zřejmé, že žalobce skutečně představuje důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, skutkový stav tak byl zjištěn dostatečně, viz NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018 - 31, ve kterém NSS přisvědčil žalované i v tom, že nebylo nutné vyhovět návrhu žalobce na provedení jeho výslechu.
36. Žalobce v průběhu prvostupňového správního řízení žádný výslech (svůj či jiné osoby) nenavrhoval. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dospěla k závěru, že s ohledem na rodinné vazby žalobce na území a dobu jeho pobytu dojde ke značnému zásahu do jeho soukromého a rodinného života, nicméně tento zásah nelze označit za nepřiměřený. Komise na svém právním názoru trvá, přičemž v této souvislosti odkazuje na rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, ve kterém je zdůrazněna nutnost řešit otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn

jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území s tím, že z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

37. Žalovaná s přihlédnutím k uvedenému rozsudku, který lze analogicky aplikovat na projednávaný případ, má za to, že v případě žalobce není důvod pro spuštění extraterritoriálního účinku Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaná doplnila, že v žalovaném rozhodnutí je přiměřenost dopadů do života žalobce posuzována zejména s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž neshledala jeho nepřiměřenost a odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2019, č. j. 4 Az 30/2018 – 22.
38. Žalobce následně zaslal soudu sdělení, ve kterém doplnil, že se jemu a jeho manželce v mezidobí narodilo druhé dítě, syn M. T. a že žalobce se snaží být vzorným otcem a manželem, vede poklidný rodinný život, přičemž má za to, že způsobem života nejenom po podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, ale v posledních 13 letech dává záruku, že v budoucnosti se žádné další trestné činnosti nedopustí.
39. Soud nařídil ve věci jednání, při kterém účastníci setrvali na svých stanoviscích.

III.

Posouzení žaloby

40. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je důvodná.
41. Soud vycházel z následující právní úpravy ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu:
42. Dle ust. § 87e odst. 1 písm. f) *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
43. V čl. 27 odst. 1 a 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „Směrnice“) *„S výhradou této kapitoly smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům. Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.“*
44. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018 – 49 uvedl:
„V této věci jde o posouzení, zda lze výhradu „závažného narušení veřejného pořádku“ ve smyslu § 87d odst. 1 písm. b) [(resp. § 87e odst. 1 písm. f)] zákona o pobytu cizinců uplatnit na případ stěžovatele. Nejvyšší správní soud i s ohledem na výše zmíněnou judikaturu souhlasí, že jednání stěžovatele musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení v době rozhodování o povolení k přechodnému pobytu. Je tedy třeba přihlédnout ke všem relevantním
 Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

okolnostem v projednávané věci, které mohou mít vliv na posouzení hrozby budoucího porušení veřejného pořádku. Mezi takové skutečnosti obecně patří nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, a zejména doba, která uplynula od jeho spáchání, chování stěžovatele po vykonání trestu odnětí svobody, délka jeho pobytu v České republice, ale i to, zda se po příchodu do České republiky dopustil další trestné či jinak protiprávní činnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011 - 146, publ. pod č. 2882/2013 Sb. NSS).“

45. Nejvyšší správní soud dále ve svém rozsudku ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016 – 42, uvedl že „při výkladu uvedených pojmů je třeba přihlížet také k intenzitě zásahu do práv cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 - 34, publ. pod č. 2835/2013 Sb. NSS). Zrušením trvalého pobytu cizinci dochází k omezení práv, která cizinec již dříve nabyl. S tím souvisí i omezení jeho práv a zhoršení jeho postavení, např. v oblasti zaměstnanosti, sociálního zabezpečení, zdravotního pojištění atp...“
46. V čl. 27 odst. 1 a 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „Směrnice“) „S výhradou této kapitoly smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům. Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotčenou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.“
47. Soud dospěl k závěru, že žalovaná přesto, že zcela správně vymezila právní rámec věci, avšak se nesprávně vypořádala s otázkou, zda je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, tedy zda žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti a to právě s ohledem na dobu, která uplynula od spáchání trestné činnosti, její závažnost, chování žalobce ve vězení a na svobodě, atd..
48. Soud souhlasí se žalobcem, že v rozhodnutí předestřené úvahy žalované jsou tak vedeny paušalizovaným závěrem o tom, že pokud účastník jednou páchal, a nestrávil na svobodě delší dobu, bude vždy představovat hrozbu pro veřejný pořádek. Tomuto závěru rovněž nasvědčuje skutečnost, že žalovaná v rozhodnutí uvádí skutečnosti, které nemají oporu v obsahu správního spisu, jak namítl žalobce v bodě 14 tohoto rozsudku.
49. Soud má však za to, že pokud by zákonodárce chtěl takto paušálně zamezit po určité době pobyt osobám, které spáchaly nějakou trestnou činnost, jednoduše by zde uvedl dobu, která musí uplynout od spáchání trestného činu v závislosti od jeho závažnosti. Toto však v zákoně uvedené není a tyto závěry rovněž nejsou slučitelné se shora zmiňovanou judikaturou NSS. Žalovaná se tedy měla podrobně zabývat tím, kdy k této trestné činnosti došlo, tedy jaká doba od spáchání trestných činů uplynula, o jakou trestnou činnost šlo, příp. o jaký druh omamné látky šlo a jakou roli v této trestné činnosti žalobce sehrál, dále zda žalobce vedl na svobodě řádný život.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

50. Soud má dále za to, že žalovaná nesprávně nepřihlédla k délce doby, která uběhla od spáchání trestného činu, a po kterou žil žalobce bezúhonným životem s tím, že žalobce byl po delší dobu na svobodě. Skutečnost, že trestní stíhání probíhalo tak dlouhou dobu a žalobce nastoupil do vězení až 6 let po spáchání trestného činu, nelze nyní klást žalobci k tíži. Naopak to, že byl žalobce stíhán na svobodě, také svědčí dle soudu o tom, že nepředstavoval hrozbu, že bude v trestné činnosti pokračovat. Samotná skutečnost, že žalobci v době rozhodování žalované trvalo podmíněné propuštění, rovněž není dostačující k závěru, že se neosvědčil. Samozřejmě je těžké určit, co konkrétně motivuje žalobce k vedení řádného života, zda hrozba vězení nebo možného vyhoštění, které při opakované trestné činnosti žalobci hrozí, nebo to, že se skutečně napravil. Proto měla žalovaná vycházet pouze ze skutečností, kterými jsou žalobcem uváděné skutečnosti, které se týkají jen jeho osoby a ty měla řádně posoudit.
51. Proto nemůže obstát ani tvrzení žalované: *„Na uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že se účastník řízení svého jednání dopustil v roce 2009, pravomocně odsouzen za něj byl v roce 2015 a po podmíněném propuštění se dalšího protiprávního jednání nedopustil. Účastník řízení však byl po převážnou část posuzované doby ve výkonu trestu odnětí svobody.“*, když se i v rozhodnutí uvádí, že žalobce byl ve vězení pouze od 15. 2. 2016 do 19. 6. 2018.
52. Žalovaná dále v rozhodnutí uvedla: *„Na tomto místě Komise odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 8 Azs 369/2018 – 40, ve kterém je uvedeno: „Správní orgány ani městský soud neměly důvod zabývat se tím, co bylo příčinou změny stěžovatelova chování. Posouzení resocializace cizince by bylo namístě například tehdy, jednalo-li by se o cizince, který veřejný pořádek narušil před značnou dobou a od té doby vedl řádný život.“* Námitka účastníka řízení je tak nedůvodná.“
53. Soud má však za to, že bylo namístě se zabývat i resocializací žalobce, a to s ohledem na to, že žalovaná posuzovala situaci žalobce dva roky po jeho propuštění z vězení. Pokud rovněž žalovaná zdůrazňovala, že žalobce se trestné činnosti dopustil zcela vědomě za účelem zisku, bylo namístě zjišťovat, jakým způsobem zabezpečuje žalobce sobě a své rodině prostředky na život nyní, z čehož lze rovněž dovodit, zda je zde hrozba, že se žalobce vrátí ke své předchozí nebo podobné „kariéře“. Ve spise však o této skutečnosti není ani zmínka.
54. Žalovaná dále v rozhodnutí uvedla: *„K tomu Komise uvádí, že přestože nezjistila, že by se účastník řízení za dobu pobytu na svobodě dopustil dalšího protiprávního jednání, není možné konstatovat, že vymizela hrozba závažného narušení veřejného pořádku. Pro úplnost lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 Azs 251/2016 – 46, který uvádí, že „Závažnost, četnost a forma protiprávního jednání stěžovatele představuje natolik intenzivní narušení veřejného pořádku, že následné zrušení povolení k trvalému pobytu jako reakce na jeho chování je přiměřené vůči soukromému a rodinnému životu stěžovatele. Klíčové je, že stěžovatel byl v minulosti čtyřikrát pravomocně odsouzen, přičemž třikrát se jednalo o násilnou trestnou činnost, v posledním případě pak o zvláště závažnou a úmyslnou trestnou činnost, za kterou mu byl v roce 2006 uložen trest odnětí svobody v délce trvání osmi let.“*
55. Soud má rovněž za to, že shora uvedený příklad i další rozsudky krajských soudů a NSS, na které žalovaná odkazovala, naopak odůvodňovaly vyhovění žádosti žalobce, jelikož šlo o případy, kdy došlo ke spáchání mnohem závažnější trestné činnosti (loupežné přepadení, prodej tvrdých drog) nebo recidivující pachatele. Jako další příklad lze, kromě těch, které uvedl žalobce, uvést rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 11 A 124/2017, na který žalovaná odkazuje ve svém vyjádření, ve kterém bylo ovšem žalobci, který byl již trestán Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

poněkolkáté uložen trest odnětí svobody ve výměře 9 let a to za distribuci metamfetaminu, a který měl sice dvě, ale již zletilé děti.

56. Soud rovněž vešel na námitku žalobce, že žalovaná nesprávně posoudila přiměřenost dopadů rozhodnutí na jeho soukromý a rodinný život.
57. Dle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, *zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.*
58. Odst. 2. stanoví, že *státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, se zavazují zajistit dítěti takovou ochranu a péči, jaká je nezbytná pro jeho blaho, přičemž berou ohled na práva a povinnosti jeho rodičů, zákonných zástupců nebo jiných jednotlivců právně za něho odpovědných, a činí pro to všechna potřebná zákonodárná a správní opatření.*
59. Dle čl. 7 odst. 1, *každé dítě je registrováno ihned po narození a má od narození právo na jméno, právo na státní příslušnost, a pokud to je možné, právo znát své rodiče a právo na jejich péči.*
60. Ze shora uvedených ustanovení tedy plyne, že v každém řízení, ve kterém dochází k možné změně situace dítěte, nutno brát v úvahu jeho zájem. To znamená, že pokud má být v řízení zasaženo do jeho práva na rodinu, na zdravý vývoj a na výživu musí být tento zásah velice dobře a precizně odůvodněn. Správní orgán v takovém řízení musí tyto skutečnosti zjišťovat ex offio, a to právě s ohledem na konkurující zájem dítěte na úplnou, fungující rodinu plnící si svou vyživovací povinnost. Nutno vzít v potaz žalobcovu ekonomickou situaci v zemi původu právě s ohledem na jeho vyživovací povinnost vůči tomuto dítěti. Názor žalované, že pokud žalobce tyto skutečnosti netvrdil, nebyl správní orgán povinen k nim přihlížet, za této situace neobstojí. Pokud by zde tento jiný silný konkurující zájem nebyl, možná by šlo dovodit, že závěry žalovaného jsou dostačující. Za této situace však nejsou.
61. Žalovanou odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 1. 2020, č. j. 30 A 185/2018 – 44, proto také na situaci žalobce nedopadá, jelikož sice účastník páchal trestnou činnost, na druhou stranu tu ale nestál zájem dítěte. Soud má za to, že žalovaná resp. správní orgán se situací jeho dítěte měl tedy zabývat ex offio, jelikož neumožnění jeho otcí legálně setrvat na území ČR do jeho zájmů zcela jistě zasáhne ať již separací od otce nebo nuceným návratem do místa původu, k čemuž se právě mohla vyjádřit manželka žalobce, jejíž výsledek žalobce navrhl v odvolacím řízení a na jejíž výsledek provedený v řízení o zrušení trvalého pobytu žalobce již v řízení prvního stupně odkazoval.
62. Co se týče žalobcem namítaného porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, soud upozorňuje na rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ve kterém se NSS vyjádřil v tom smyslu, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47). Při stanovení rozsahu povinností státu je však v každém případě nutné zvážit okolnosti konkrétní věci a posoudit, zda se nejedná o případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života žadatele byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem v tom ohledu, že v rámci posouzení je žalovaný povinen zohlednit i mezinárodní závazky, které pro ČR vyplývají z Úmluvy o právech dítěte, zejména vzít v úvahu tzv. nejlepší zájem dítěte, tedy základní hledisko, které jsou smluvní strany Úmluvy

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

o právech dítěte povinny promítnout do veškerého rozhodování, jež se přímo či nepřímo dotýká právě zájmů nezletilých dětí.

63. Dále v rozsudku ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, NSS zdůraznil, že při posuzování přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života cizince je třeba v případě, že se tyto dopady dotýkají nezletilých dětí, v souladu s judikaturou ESLP k výkladu čl. 8 Úmluvy, z níž Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku obsáhle citoval, zohledňovat nejlepší zájem dítěte, tedy zabývat se pečlivě situací nezletilých dětí, brát v úvahu jejich věk, konkrétní okolnosti jejich pobytu či míru závislosti na péči daného cizince (srov. též např. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019-33).
64. S ohledem na rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu, ve kterém mu byl současně udělen výjezdní příkaz, měla žalovaná vzít v úvahu i tuto skutečnost. Bylo tedy na místě, aby žalovaná zkoumala, zda skutečně je v možnostech žalobce, aby společně s dcerou, která od svého narození žila pouze v České republice, a manželkou, která má české občanství vycestovali do Vietnamu, a zda by zde mohli skutečně fakticky realizovat svůj rodinný život.
65. Žalovaná tedy měla nahlížet na zásah rozhodnutí do života žalobce shora naznačenou optikou. Soud v tomto ohledu upozorňuje i na další rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 8. 2016, č.j. 62 A 27/2016- 49, ve kterém je uvedené:
„Opakované přepadení banky se zbraní v ruce za situace, kdy pachatel (cizinec) se další závažné trestné činnosti dopustil i ve výkonu trestu, z pachatele činí osobu těžko poučitelnou, jež je relativně trvalou, a tedy ještě dlouho aktuální, hrozbou narušení veřejného pořádku. Důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nebudou dány spíše výjimečně, a to jen tehdy, pokud by zrušení představovalo vskutku extrémně silný zásah do soukromého a rodinného života cizince. Tak tomu nebude tehdy, pokud cizinec nemá manželku ani družku, jedno jeho české dítě je zletilé a druhé jej coby součást rodiny z důvodu výkonu trestu cizince pro svůj nízký věk vůbec nemůže znát.“
66. Soud má s ohledem na shora uvedené za to, že při srovnání těchto případů se situací žalobce a jeho rodiny lze hodnotit zásah rozhodnutí do rodinného života žalobce a to hlavně s ohledem na jeho dceru resp. děti jako nepřiměřený a rozhodnutí žalované je i z tohoto důvodu nezákonné.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

67. Vzhledem k tomu, že městský soud shledal žalobní námitky důvodnými, žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil. S ohledem na to, že obdobným pochybením bylo zatíženo i prvostupňové rozhodnutí, přistoupil městský soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. i k jeho zrušení.
68. Městský soud dále v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaná i ministerstvo vnitra v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným městským soudem ve zrušujícím rozsudku. Na ministerstvu vnitra proto bude opětovně zvážet situaci žalobce, případně doplnit dokazování, a pokud bude žalobce splňovat i další zákonné podmínky pro udělení povolení k pobytu, žádosti žalobce vyhovět.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

69. Výrok II. o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč, odměna a náhrada hotových výdajů advokáta. Podle § 35 odst. 2 s. ř. s. se pro určení výše odměny užije vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Odměna náleží celkem za tři úkony právní služby, a sice za převzetí a přípravu zastoupení, za podání žaloby a účast na jednání (3 x 3.100,- Kč dle § 7 advokátního tarifu). Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 900,- Kč (3 x 300,- Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je zástupkyně žalobce plátkyní DPH, zvyšuje se náhrada nákladů řízení o částku 2.142,- Kč odpovídající DPH ve výši 21 % z částky 10.200,- Kč. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 12.342,- Kč a dále 3.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. října 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu